

РЕШЕНИЕ

№ 3614

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
В.ия М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Г.ева
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20211100509487 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С Решение от 26.04.2021 г., постановено по гр.д. № 44441/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 167 състав, е отхвърлен предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Ю.“ ООД срещу В. В. С. положителен установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 235 КТ, за признаване за установено, че В. В. С. дължи на „Ю.“ ООД сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за неизпълнение на задължението на В. С. да работи при „Ю.“ ООД след приключване на обучението и изпитателния срок ефективно в командировка 6 месеца, на основание чл. 6 от Договора за квалификация от 05.12.2017 г. и чл. 8, ал. 2, т. 1 вр. ал. 7 от Договор № 10/29.01.2018 г., ведно със законната лихва от датата на заявлението – 04.01.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 23.01.2019 г. по ч.гр.д. № 342/2019 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав.

Със същото решение ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 2254,00 лв., представляваща разноски за експертизи и адвокатско възнаграждение в производството пред СРС.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ищеца – „Ю.“ ООД, АД, чрез юриск. П. Х., с надлежно учредена представителна власт по делото, с оплаквания за неговата неправилност поради допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост на изводите. Поддържа, че първоинстанционният съд е взел решението си без наличието на конкретни, ясни и безспорни доказателства, че ответникът е изпаднал в обективна невъзможност и не може да работи на длъжност „Шофьор на тежкотоварен автомобил“. Твърди още, че и двете изготвени по делото две съдебно-медицински експертизи безспорно посочвали, че е налична временна неработоспособност, която, с подходящото лечение и режим на хранене, би довела

до възстановяване на работника и възможност той да работи и да изпълнява задълженията си като шофьор. Изтъква, че няма налична трайна неработоспособност. Навежда правен довод и за нарушаване на процесуалните правила от решаващият съд, тъй като съдът е преценил, че работната схема не е подходяща за здравословното състояние на ответника, без да е поискал схемата на работа на международния шофьор. Сочил, че в тежест на ответника е да докаже, че схемата, по която работи, е в ущърб на неговото здраве и поради това не е подходяща за него. Изтъква още, че с подписването на договора за обучение, както и на трудовия договор, ответникът се е съгласил, че ще работи за ищеца за период от две години и шест месеца от датата на подписване на трудовия договор, което, видно от всички представени по делото писмени доказателства, не е било изпълнено от ответника. Исква съда да отмени изцяло решението и да уважи предявеният иск. Претендира и направените по делото разноски.

Въззиваемият ответник – В. В. С., чрез пълномощника си – адв. Г. Д., с надлежно учредена представителна власт по делото, в законоустановения едномесечен срок по чл. 263 ГПК е депозирал отговор на въззивната жалба, който оспорва същата по подробно изложените съображения. Сочил, че след сключване на процесните трудови договори, в здравословното му състояние са настъпили промени, които са предизвикали обективна невъзможност да продължи да изпълнява задълженията си по трудовите договори с ищеца. Счита първоинстанционното решение за законосъобразно, правилно, обосновано и мотивирано. Моли въззивната жалба да бъде оставена изцяло без уважение и първоинстанционното решение – потвърдено. Претендира разноските.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанията и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за неоснователна по следните съображения:

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания, съответно проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, а относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци. Настоящата съдебна инстанция напълно споделя фактическите и правните изводи на първоинстанционния съд и по силата на чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС, като по този начин те стават част от правните съждения в настоящия съдебен акт. По конкретно наведените във въззивната жалба оплаквания, които определят предмета на проверка от въззивния съд, настоящият състав на съда намира следното:

Предпоставките за възникване на вземане за обезщетение по договор за професионална квалификация по иска с правно основание чл. 235 КТ са следните: 1) да е налице сключен между страните договор за придобиване на професионална квалификация, за повишаване на квалификацията или за преквалификация, като този договор се сключва между работодател и лице, което не е работник или служител при него, а се подготвя за работа при работодателя след завършване на обучението 2) неизпълнение на задължения по договор за професионална квалификация, повишаване на квалификацията или преквалификация 3)

неизпълнението на задълженията следва да бъде виновно 4) да са налице имуществени вреди от незаконосъобразното поведение, изразяващи се в претърпени загуби и/или пропуснати ползи 5) причинна връзка между претърпените вреди и неизпълнението на задълженията на насрещната страна по договора.

Не е спорно между страните, че на 05.12.2017 г. е сключен договор за придобиване на професионална квалификация за работа като „Шофьор товарен автомобил (Международни превози)“, по силата на който въззивникът – ищец се е задължил да проведе обучение в две фази за своя сметка на въззиваемия ответник, както и да осигури работа на последния. Съгласно този договор, ответникът от своя страна се е задължил да се обучава и да постъпи на работа при ищеца.

Не е спорно още, че на 29.01.2018 г. между страните е бил сключен трудов договор и че както в договора за професионална квалификация, така и в трудовия договор ответникът се задължава да работи при ищеца – работодател ефективно в командировка 6 месеца след назначаването му на работа, като компенсация за направените разходи по обучението. Съгласно чл. 6 от договора за професионална квалификация и чл. 8, ал. 7 от трудовия договор, в случай че ответникът - В. С. не продължи да работи при ищеца - работодател в рамките на този срок, тогава дължи обезщетение на работодателя в размер на 5000 лв. Също така не е спорно между страните, че трудовото правоотношение е било прекратено по молба на ответника със Заповед № 139 от 14.08.2018 г.

Трудовото правоотношение следователно е прекратено преди да е изтекъл предвиденият в договора за професионална квалификация, респ. в трудовия договор срок. За възникване на вземане в полза на ищеца обаче е необходимо неизпълнението на задължението на ответника да е виновно и да не се дължи на причини, за които страната не отговаря. Обосновано първоинстанционният съд е приел, че клаузата на чл. 6 от договора за квалификация, респ. на чл. 8, ал. 7 от трудовия договор, следват да се тълкуват в смисъл, че действителната воля на страните е била обучаваният, респ. работникът да дължи обезщетение за неизпълнение на посоченото задължение единствено при наличие на виновно поведение. При договора за квалификация и преквалификация, за разлика от договора за ученичество по чл. 230-232 КТ, не е уреден по императивен начин размерът на обезщетението при неизпълнение на договора от страна на обучавания, т.е. във всеки конкретен случай договорът следва да се тълкува по правилото на чл. 20 ЗЗД, като се търси действителната воля на страните и клаузите се схващат в смисъла, който най-пълно съответства на целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. При неизпълнение на поети с договора за квалификация задължения са приложими общите правила на гражданския закон относно отговорността за неизпълнение на договорите (в този смисъл и Решение № 141/27.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3429/2021 г., IV г.о.). Когато невъзможността да се изпълни в срок задължението е обективна и невиновна, тя не може да се вмени във вина на длъжника, чл. 81 ЗЗД, като такъв случай представлява заболяването на длъжника (в този смисъл Решение № 90/24.02.2010 г. на ВКС по гр.д. № 3526/2008 г., IV г.о.). Невъзможността на ответника в настоящия случай да изпълнява длъжността на „Шофьор товарен автомобил (Международни превози)“ поради продължителна болест е установена от по допуснатата и приета от първоинстанционния съд комплексна съдебно-медицинска експертиза. Според заключението на вещите лица, противоположни за хемороидалната болест, която ответникът е имал към 14.08.2018 г. и която е установена при преглед от хирург на 09.05.2018 г., са конни спортове, колоездене и дълго шофиране. На хората с това заболяване е строго забранено силно физическо натоварване, като в 70% от случаите появата тази болест е следствие от постоянно или прекомерно физическо натоварване на тазовата област. Противопоказно за хемороиди е обездвижването и заседнал начин на живот, като не е желателно дългото оставане в една позиция. Ако се налага шофиране повече от три часа без прекъсване и няма възможност за почивки, тогава е налице противопоказание за изпълнение на професията на шофьор на камион.

В този смисъл заболяването на ответника представлява такова конкретно настъпило след сключването на договора за квалификация, респ. на трудовия договор препятствие, което поради своя случаен и непредвидим характер не може да бъде вменено във вина на длъжника. (В този смисъл Решение № 168 от 29.02.2012 г. на ВКС по т.д. № 506/2010 г., II т.о., ТК). То е и непреодолимо, тъй като длъжността на "Шофьор товарен автомобил (Международни превози)", както правилно е преценено от първоинстанционния съд, е несъвместима с препоръките на вещите лица относно контролируемостта на заболяването, а именно осигуряване на редовни почивки за раздвижване и профилактика по време на шофиране, което да не е по-дълго от три часа без прекъсване, както и осигуряване на възможност за прием на подходяща храна. В подкрепа на този извод съдът е посочил разпоредбите на Регламент ЕО № 561/2006 г. на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт. Съгласно съображение 17 от Регламента, неговите разпоредби гарантират достатъчна почивка за работниците и служителите, които са обхванати от него, а именно водачите, извършващи автомобилен превоз на стоки и пътници (чл. 1 от Регламента), като чл. 7, пар. 1 от Регламента предвижда, след период на управление от четири часа и половина водачът да ползва непрекъсната почивка по време на работа от поне 45 минути, освен ако не ползва почивка.

Налице е невиновно неизпълнение на задължението на въззиваемия - ответник по договора за квалификация, поради което за въззиваемия - ищец не се е породило правото да претендира заплащане на договорено обезщетение при неизпълнение на договора.

Тъй като крайните правни изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, а предявената жалба отхвърлена.

При този изход на правния спор, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззиваемия - ответник трябва да се присъди сумата от 600 лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

С оглед на цената на иска въззивното решение не подлежи на касационно обжалване по правилата на 280, ал. 3, т. 1 ГПК, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20104581 от 26.04.2021 г., постановено по гр.д. № 44441/2019 г., по описа на СРС, 167 с-в.

ОСЪЖДА „Ю.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление с. Петърч, община Костинброд, Индустриална зона, ж.п. Гара Петърч, представлявано от Д.С.Р. и И.Ц.И., да заплати на В. В. С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „*****“ на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 273 ГПК разноски за адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 600 лв. за производството пред СГС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

